



SANDER MICHALEWSKI
Vereniging Moed, Volharding en Zelfopoffering

**'HET GAAT OM DE SAAMHORIGHEID,
VERWANTSCHAP, EEN BEPAALD
SENTIMENT'**

'HET IS BELANGRIJK DAT ER EEN PLEK IS VOOR OUD-REDDERS'

De vereniging van oud-redders Moed, Volharding en Zelfopoffering (MVZ) heeft een nieuwe voorzitter. Sander Michalewski (56 jaar) was 21 jaar redder voordat hij het bestuur in ging. En welke plannen heeft hij met de MVZ?

tekst SUSAN NORTIER | fotografie ROEL OVINGE

Hoe ben je in deze voorzittersrol terechtgekomen?

"Toen de MVZ een paar jaar geleden nieuwe bestuursleden zocht, stond er niemand op. Ik was bang dat de vereniging zou ophouden te bestaan, dus heb ik me gemeld en ging in het bestuur. Daar heb ik geen spijt van. Toen de vorige voorzitter aangaf ermee te stoppen, werd er naar mij gekeken. Ik kom uit Den Helder en bij ons geldt de ongeschreven regel dat de voorzitter daarvandaan moet komen. De vorige voorzitter zat 33 jaar in het bestuur waarvan 17 jaar als voorzitter en was echt het gezicht van de MVZ. Ik ambieer niet om 'het nieuwe gezicht' te worden, dat past niet zo bij mij. Maar ik vind het wel belangrijk dat de MVZ blijft voortbestaan, daar wil ik me voor inzetten."

Waarom vind je de MVZ belangrijk?

"Het is belangrijk dat er een plek is voor oud-redders. Het gaat om de saamhorigheid, verwantschap, een bepaald sentiment. Het is gaaf om te zien hoe alle oude knarren, zoals ik ze maar even noem met alle respect, elkaar bij de jaarvergaderingen begroeten en verhalen delen. Het is een apart slag mensen: niet lullen, maar poetsen. Redder zijn geeft zingeving aan je bestaan, het feit dat je wat voor een ander kunt betekenen. Natuurlijk gaat een reddingsactie ook wel eens niet goed en daar kun je het dan samen over hebben. De meeste oud-redders

zijn KNRM'ers en die hebben aan een half woord genoeg. Je weet hoe het voelt als iets niet goed is afgelopen. Dat gevoel van 'verdomme, ik had het zo graag anders gezien', dat hoef je aan een ander niet uit te leggen."

Hoe ben je ooit als redder begonnen?

"Ik deed de Pabo en was al lid van de Reddingsbrigade, maar nog geen redder bij de KNRM. Het leek me leuk om de kinderen van de klas, waarin ik als stagiair werkte, mee te nemen naar het reddingstation. Daarna belden ze me, ze zochten versterking bij KNRM Den Helder en ik was positief opgevallen. Bovendien had ik al een EHBO-diploma. Ik besloot redder te worden en dat beviel zo goed dat ik het 21 jaar ben blijven doen. Elke maandagavond was voor mij KNRM-avond, dan gingen we oefenen met de reddingboot. Ik was er altijd, heb zelfs een keer mijn verjaardag niet gevierd vanwege de training."

Welke plannen heb je als voorzitter?

"Het belangrijkste doel is een stabiele vereniging blijven. Daarnaast willen we moderniseren door eindelijk een eigen website te maken. Het is goed dat er een platform komt waarop duidelijk staat wie we zijn en wat we gedaan hebben. Ook wil ik de goede band met de KNRM in stand houden. We moeten niet uit beeld raken bij elkaar. Oud-redders volgen met belangstelling de ontwikkelingen op technisch gebied. Ze kijken bijvoorbeeld met glimmende ogen naar een nieuwe reddingsboot, waarop allemaal innovaties zijn aangebracht. Die glimmende ogen, dat is goud waard." ▶